اَلدَّرْسُ الْأَوَّلُ
درس اول

ذاكَ هوَ اللّٰهُ
آن همان خداست

أُنْظُرْ لِتِلْكَ الشَّجَرَه — ذاتِ الْغُصونِ النَّضِرَه[1]
نگاه کن به آن درخت — دارای شاخه‌های تازه و تر و تازه

كَيْفَ نَمَتْ مِنْ حَبَّةٍ — وَ كَيْفَ صارَتْ شَجَرَه
چگونه از دانه‌ای رشد کرده — و چگونه درخت شده است

فَابْحَثْ وَ قُلْ مَنْ ذَا الَّذي — يُخْرِجُ مِنها الثَّمَرَه
پس جستجو کن و بگو چه کسی — از آن میوه بیرون می‌آورد

وَ انْظُرْ إِلَى الشَّمسِ الَّتي — جَذوَتُها مُسْتَعِرَه
و نگاه کن به خورشیدی که — پارهٔ آتش آن فروزان است

فيها ضِياءٌ وَ بِها — حَرارَةٌ مُنتَشِرَه
در آن روشنایی و به وسیلهٔ آن — حرارتش پخش شده است

مَنْ ذَا الَّذي أَوْجَدَها — فِي الْجَوِّ مِثلَ الشَّرَرَه
این کیست که آن را آفریده است — در آسمان مثل پارهٔ آتش

ذاكَ هوَ اللّٰهُ الَّذي — أَنعُمُهُ مُنهَمِرَه
آن همان خدایی است که — نعمت‌هایش ریزان است

ذو حِكمَةٍ بالِغَةٍ — وَ قُدرَةٍ مُقتَدِرَه
دارای دانایی کامل — و نیرویی چیره است

۱ــ **الشّاعِرُ:** مَعروفٌ الرّصافيُّ، شاعِرٌ عِراقيٌّ مِن أَبٍ كُرديٍّ النَّسَبِ وَ أُمٍّ تُركمانيَّةٍ، لَهُ آثارٌ كَثيرَةٌ في النَّثرِ وَ الشِّعرِ.